

гуларътъ да каже, че трѣбва да свири. Важно е, какъ трѣбва да се живѣе и какъ трѣбва да се свири. Когато свири, цигуларътъ туря подбрадника подъ врата си и започва да тегли лжка по струнитѣ. Така поставена цигулката, тя показва, че първо волята взима участие въ свиренето. Самиятъ цигуларъ е умътъ, съ неговитѣ способности. Цигулката пъкъ представя сърдцето на човѣка. Когато цигуларътъ свири, цигулката излива неговитѣ чувства. Отде идатъ чувствата на човѣка: отъ сърдцето, или отвънъ нѣкъде? Отде иде тонътъ на цигулката: отъ струнитѣ, или отвънъ нѣкъде? Отде иде сладостта на плода: отъ самия плодъ, или отвънъ нѣкъде? Струната произвежда тона, но тя е взета отъ нѣкое живо същество. Следователно, и тонътъ е живо нѣщо. Който знае законитѣ на музиката, той самъ може да произвежда тоноветѣ. Когато казваме, че нѣкой цигуларъ свири съ вдъхновение, ние имаме предъ видъ, че той е свързанъ съ разумната природа, отдето взима тоноветѣ и ги произвежда на цигулката си. Има нѣщо въ човѣка, което го прави музикантъ, поетъ, ученъ, художникъ, добъръ и т. н. Щомъ това нѣщо напусне човѣка, той става обикновенъ. Това значи, да изгуби човѣкъ вдъхновението си.

Всички хора търсятъ вдъхновението, но не знаятъ, отде иде то. Да се вдъхнови човѣкъ, това значи, да намѣри основния тонъ на живота. — Къде ще го намѣри? — Навсѣкъде. Когато слушате музика, пѣние, или нѣкоя